

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2845/2552

กรมศุลกากร กับพวกโจทก์ บริษัทโอเล็คแมทไทย จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 102 ตร., ป.ระฎาการ มาตรา 89/1, ป.ระฎาการ มาตรา 89

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยสำแดงราคาสินค้าที่นำเข้าต่ำกว่าราคาที่ซื้อขายจริงอันเป็นกรณีสำแดงเท็จตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 102 ตร. อนุมาตรา 2 ไม่ว่าจะมีผู้แจ้งความนำจับหรือไม่ก็เป็นกรณีตามมาตรา 102 ตร. อนุมาตรา 3 เมื่อไม่อาจเป็นกรณีตามมาตรา 102 ตร. อนุมาตรา 3 จึงเป็นกรณีที่เรียกเก็บเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนหรือเศษของเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระตามมาตรา 112 จัตวา วรรคหนึ่งและวรรคสามได้ แม้จะมีได้ระบุงการเรียกเก็บมาในแบบแจ้งการประเมินก็ตาม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยมีฐานะเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด เมื่อระหว่างวันที่ 7 พฤษภาคม 2538 ถึงวันที่ 15 ธันวาคม 2538 จำเลยได้นำสินค้าประเภทไขพาราฟิน ซัลเฟตของเหล็ก สังกะสี ออกไซด์ ซัลเฟตของสังกะสี แบเรียมซัลเฟต กรดคลอริก และซัลเฟตของทองแดง จากเขตบริหารพิเศษฮ่องกง ไต้หวันและประเทศมาเลเซียเข้ามาในราชอาณาจักรไทยโดยทางเรือ 10 เที่ยว โดยยื่นใบขนสินค้าขาเข้าพร้อมแบบแสดงรายการภาษีศรัทธาพินิตและภาษีมูลค่าเพิ่มแต่ละเที่ยวต่อโจทก์ที่ 1 รวม 10 ฉบับ เพื่อขอผ่านพิธีการทางศุลกากร โจทก์ที่ 1 ได้พิจารณาแล้วพอใจราคาสินค้าตามที่สำแดงและตรวจปล่อยสินค้าให้จำเลยรับไป ต่อมาเมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2539 โจทก์ที่ 1 ได้ทำการตรวจค้นบริษัทจำกัดและบริษัทเกรดแมน (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทในเครือของจำเลยยึดได้เอกสารหลักฐานบัญชีราคาสินค้าอันแท้จริงของสินค้าที่จำเลยนำเข้ามาราชาอาณาจักรดังกล่าวมาทำการตรวจสอบ ปรากฏว่า ราคาของสินค้าตามที่จำเลยได้สำแดงไว้ในใบขนสินค้าขาเข้าทั้งสิบฉบับดังกล่าวมีราคาต่ำกว่าราคาที่ซื้อขายจริงตามที่ตรวจพบ จึงเป็นกรณีสำแดงราคาของอันเป็นเท็จเพื่อเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีอากร ทำให้จำเลยชำระอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มไว้ขาดไปรวมทั้งสิ้น 1,860,873 บาท โจทก์ที่ 1 จึงได้แจ้งการประเมินภาษีอากรที่จำเลยต้องชำระเพิ่มจำนวนดังกล่าวให้จำเลยทราบแล้ว แต่จำเลยเพิกเฉยไม่ชำระและไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คัดค้านการประเมิน จำเลยจึงต้องรับผิดชอบเงินเพิ่มตามประมวลรัษฎากร มาตรา 89/1 ในอัตราร้อยละ 1.5 ต่อเดือน หรือเศษของเดือนของเงินภาษีที่ต้องชำระแต่ไม่เกินจำนวนภาษีที่ต้องชำระและรับผิดชอบเบี้ยปรับตามประมวลรัษฎากร มาตรา 89 (3) อีกหนึ่งเท่าของเงินภาษีมูลค่าเพิ่มที่เสียคลาดเคลื่อน จำเลยต้องรับผิดชอบชำระค่าภาษีอากร เงินเพิ่ม พร้อมเบี้ยปรับถึงวันฟ้องรวมเป็นเงิน 3,138,675 บาท และต้องรับผิดชอบเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนหรือเศษของเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระนับแต่วันตรวจปล่อยจนกว่าจะชำระเสร็จตามมาตรา 112 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 โจทก์ได้ติดตามทวงถามแล้วแต่จำเลยเพิกเฉยขอให้บังคับจำเลยชำระค่าภาษีอากร 3,138,675 บาท และเงินเพิ่มอากรในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนหรือเศษของเดือนของค่าอากร จำนวน 1,221,972 บาท นับแต่วันตรวจปล่อยสินค้าจนกว่า

จะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสอง จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลภาษีอากรกลางพิพากษาให้จำเลยชำระค่าภาษีอากร 3,138,675 บาท แก่โจทก์ทั้งสอง กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 1,000 บาท ค่าขออื่นให้ยก โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าเมื่อระหว่างวันที่ 7 พฤษภาคม 2538 ถึงวันที่ 15 ธันวาคม 2538 จำเลยได้นำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักรไทยโดยทางเรือ 10 เทียบ โดยยื่นใบขนสินค้าขาเข้าพร้อมแบบแสดงรายการภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่มต่อโจทก์ที่ 1 รวม 10 ฉบับ เพื่อขอผ่านพิธีการทางศุลกากร โจทก์ที่ 1 ได้พิจารณาแล้วพอใจราคาสินค้าตามที่สำแดงและตรวจปล่อยสินค้าให้จำเลยรับไปตามใบขนสินค้าขาเข้าพร้อมแบบแสดงรายการภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่มต่อโจทก์ที่ 1 รวม 10 ฉบับ เพื่อขอผ่านพิธีการทางศุลกากร โจทก์ที่ 1 ได้พิจารณาแล้วพอใจราคาสินค้าตามที่สำแดงและตรวจปล่อยสินค้าให้จำเลยรับไปตามใบขนสินค้าขาเข้าพร้อมแบบแสดงรายการภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่มเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 43, 59, 79, 95, 108, 121, 136, 160, 179 และ 194 ต่อมาเมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2539 พนักงานเจ้าหน้าที่ของโจทก์ที่ 1 ได้ทำการตรวจค้นสำนักงานของจำเลยและบริษัทเกรดแมน (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทในเครือของจำเลย ยึดได้เอกสารหลักฐานบัญชีราคาสินค้าอันแท้จริงของสินค้าที่จำเลยนำเข้าตามใบขนสินค้าขาเข้าพร้อมแบบแสดงรายการภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่มดังกล่าว ตรวจสอบแล้วปรากฏว่า ราคาของสินค้าตามจำเลยสำแดงไว้ในใบขนสินค้าขาเข้าพร้อมแบบแสดงรายการภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่มทั้ง 10 ฉบับ ดังกล่าวมีราคาต่ำกว่าราคาที่ซื้อขายจริง กรณีจึงเป็นการสำแดงเท็จเพื่อเจตนาหลีกเลี่ยงภาษีอากร ทำให้จำเลยชำระอากรขาเข้าและภาษีมูลค่าเพิ่มขาดไปรวมเป็นเงิน 1,860,873 บาท โจทก์ที่ 1 จึงได้แจ้งการประเมินให้จำเลยชำระค่าภาษีอากรตามใบขนสินค้าขาเข้าพร้อมแบบแสดงรายการภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่มทั้ง 10 ฉบับเพิ่มเติม คือ อากรขาเข้าที่ชำระขาดจำนวน 1,221,972 บาท ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ชำระขาดจำนวน 638,901 บาท เบี้ยปรับภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวน 638,901 บาท เงินเพิ่มภาษีมูลค่าเพิ่มจำนวน 638,901 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 3,138,675 บาท ตามแบบแจ้งการประเมินอากรขาเข้า/ขาออกภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่มและรายละเอียดการคำนวณอากรขาด ภาษีมูลค่าเพิ่มขาด เบี้ยปรับภาษีมูลค่าเพิ่มและเงินเพิ่มภาษีมูลค่าเพิ่ม เอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 32 ถึง 42 จำเลยได้รับแจ้งการประเมินดังกล่าวแล้วตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 30 แต่มิได้ยื่นอุทธรณ์คัดค้าน การประเมินภาษีอากรตามการประเมินจึงยุติ โจทก์ที่ 1 มีหนังสือทวงถามตามเอกสารหมาย จ.1 แผ่นที่ 325 และ 326 แต่จำเลยเพิกเฉย ปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองมีว่า จำเลยต้องชำระเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนหรือเศษของเดือนของเงินอากรขาเข้าจำนวน 1,221,972 บาท นับแต่วันตรวจปล่อยสินค้าจนกว่าจะชำระเสร็จ ตามมาตรา 112 จัตวา แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ที่แก้ไขเพิ่มเติมแล้ว หรือไม่ เห็นว่า ตามมาตรา 112 จัตวา วรรคหนึ่งและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 ที่แก้ไขเพิ่มเติมแล้ว บัญญัติว่า เมื่อผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกนำเงินมาชำระค่าอากรที่ต้องเสียหรือเสียเพิ่ม ให้เรียกเก็บเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระโดยไม่คิดทบต้น นับแต่วันที่ได้นำเงินมาชำระหรือส่งของออกจนถึงวันที่นำเงินมาชำระแต่มิให้เรียกเก็บเงินเพิ่มดังกล่าว ในกรณีที่มีการชำระอากรเพิ่มตามมาตรา 102 ตรี อนุมาตรา 3 และในการคำนวณเงินเพิ่ม เศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน และเงินเพิ่มนั้นให้ถือเป็นเงินอากร จะเห็นได้ว่า กฎหมายมิได้เรียกเก็บเงินเพิ่มดังกล่าวเฉพาะกรณีที่มีการชำระอากรเพิ่มตามมาตรา 102 ตรี อนุมาตรา 3

เท่านั้น หากเป็นกรณีอื่น เช่น กรณีที่มีการชำระอากรเพิ่มเนื่องจากการสำแดงเท็จตามมาตรา 102 ตรี อนุมาตรา 2 ย่อมเรียกเงินเพิ่มดังกล่าวได้ และกรณีที่ผู้แจ้งความนำจับเพื่อประสงค์เงินสินบนไม่อาจเป็นกรณีตามมาตรา 102 ตรี อนุมาตรา 3 ตามความเห็นของศาลภาษีอากรกลาง เพราะกรณีตามมาตรา 102 ตรี อนุมาตรา 3 เป็นกรณีที่มีการตรวจเก็บอากรขาดโดยเจ้าหน้าที่ผู้สำรวจเงินอากรตรวจพบเองเท่านั้น กฎหมายจึงบัญญัติแต่เพียงการจ่ายเงินรางวัลเท่านั้นมิได้ บัญญัติถึงการจ่ายเงินสินบนด้วย ต่างกับกรณีสำแดงเท็จตามมาตรา 102 ตรี อนุมาตรา 2 ที่อาจมีผู้แจ้งความนำจับหรือเจ้าหน้าที่ผู้สำรวจเงินอากรตรวจพบเองก็ได้กฎหมายจึงบัญญัติทั้งการจ่ายเงินสินบนและเงินรางวัล กล่าวคือหากเป็นกรณีมีผู้แจ้งความนำจับให้จ่ายทั้งเงินสินบนและเงินรางวัล แต่ถ้าเป็นกรณีที่ไม่มีผู้แจ้งความนำจับก็ให้จ่ายเป็นเงินรางวัลซึ่งมีอัตราต่ำกว่ากรณีมีผู้แจ้งความนำจับ ฉะนั้นจะเป็นกรณีตามมาตรา 102 ตรี อนุมาตรา 2 หรืออนุมาตรา 3 สำคัญจะขึ้นอยู่กับที่การเรียกเก็บอากรเพิ่มนั้น เนื่องจากการสำแดงเท็จหรือไม่ หากมีการสำแดงเท็จย่อมจะเป็นกรณีตามมาตรา 102 ตรี อนุมาตรา 2 จึงเรียกเก็บเงินเพิ่มอีกร้อยละหนึ่งต่อเดือนหรือเศษของเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระตามมาตรา 112 จัตวา วรรคหนึ่งและวรรคสามได้ ไม่ว่าจะมิได้มีผู้แจ้งความนำจับหรือไม่ก็ตาม นอกจากนี้การเรียกเก็บเงินเพิ่มดังกล่าวย่อมกระทำได้ แม้จะมีได้ระบุไว้ในแบบแจ้งการประเมินก็ตาม เพราะเป็นกรณีเรียกเก็บเงินเพิ่มตามที่กฎหมายคือมาตรา 112 จัตวา วรรคหนึ่งและวรรคสาม บัญญัติไว้ โดยพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่อาจใช้ดุลพินิจไม่เรียกเก็บได้ ต่างจากการเรียกเก็บเงินเพิ่มในอัตราไม่เกินร้อยละสิบของจำนวนค่าอากรที่ต้องเสียหรือเสียเพิ่มที่มาตรา 112 ตรี ให้อำนาจอธิบดีของโจทก์ที่ 1 ที่จะเรียกเก็บหรือไม่ก็ได้ หากเรียกเก็บจึงต้องระบุไว้ในแบบแจ้งการประเมิน คดีนี้ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยสำแดงราคาสินค้าที่นำเข้าต่ำกว่าราคาที่ซื้อขายจริง จึงเป็นกรณีสำแดงเท็จตามมาตรา 102 ตรี อนุมาตรา 2 ไม่ว่าจะมิได้มีผู้แจ้งความนำจับหรือไม่ก็ไม่อาจเป็นกรณีตามมาตรา 102 ตรี อนุมาตรา 3 เมื่อไม่อาจเป็นกรณีตามมาตรา 102 ตรี อนุมาตรา 3 จึงเป็นกรณีที่เรียกเก็บเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนหรือเศษของเดือนของค่าอากรที่นำมาชำระตามมาตรา 112 จัตวา วรรคหนึ่งและวรรคสามได้ แม้จะมีได้ระบุการเรียกเก็บมาในแบบแจ้งการประเมินก็ตาม ที่ศาลภาษีอากรกลางมิให้เรียกเก็บเงินเพิ่มในอัตราดังกล่าว ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรจึงไม่เห็นด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองฟังขึ้น" พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงินเพิ่มอากรในอัตราร้อยละหนึ่งต่อเดือนหรือเศษของเดือนของค่าอากรจำนวน 1,221,972 บาท นับแต่วันตรวจปล่อยสินค้าจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลภาษีอากรกลาง ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

องค์คณะ

ชัยสิทธิ์ ตราชูธรรม · ธีระวัฒน์ ภัทรานวัช · เปรมใจ กิตติคุณไพโรจน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2845/2552>